

Παρακαλοῦνται οἱ δλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομήν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς ταχτοποίησιν καὶ ἔξοφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωῒ ἐπανέλαβε τὴν ἐκ τῆς συνήθους θέσεως ἐπισκόπευσιν.

Ἐν τῶν τορπιλλοβόλων ἦτο προσωριμισμένον πλησίον τῆς ἀκτῆς, εἰς ἀπόστασιν ὅλιγων ὄργυιῶν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν φορὰν ταύτην ἡδυνθή νὰ καταστείῃ τὴν συγκίνησίν της.

Ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς ἐνδυμασίαν ἀπλῆν καὶ αὐστηρὰν κατὰ τὴν συνήθειάν της. Εἶτα ἀποφασιστικῶς κατῆλθεν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ διηθύνθη πρὸς τὸ σκάφος.

Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου ὄργυιῶν τὸ πλοῖον, στραφὲν ἐκ τοῦ κυματισμοῦ, παρουσίασε πρὸς τὴν μονήρη διαβάτιδα τὸ ὄπισθιον μέρος, ἔνθα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἥλιου ἤστραπτεν ὁ ἀριθμὸς 29.

Τότε, ωσεὶ παραφερομένη ἐκ τῆς φορᾶς της, ἡ γυνὴ ἤλθεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀκτῆς, ὃστε ἔψυχσαν οἱ πόδες της σχεδὸν τὰ κύματα.

Εἰς τῶν ναυτῶν ἵστατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ τορπιλλοβόλου ἐκμυζῶν τὴν καπνοσύριγγά του, μὲν ἥθος φιλομηδές, ως ἄνθρωπος ἀντικρύζων παλαιὰν γνωριμίαν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Ζιλδά.

Μετὰ φωνῆς ἐλαφρῶς τρεμούσης ἥρωτης:

— Ποιος κυθερώνῃ τὸ τορπιλλοβόλον αὐτό;

— Ο ναύτης ἀπήντησεν:

— Ο ὑποπλοίαρχος Δυμπέργ.

— "Α! εἶπεν ἡ ἀγνωστος.

Καὶ ἀδιάφορος χαιρετίσασα τὸν ναύτην ἀπεμακρύνθη.

— Αλλ' ὁ Ζιλδά ἀμηχανῶν τὴν ἀνεκάλεσεν.

— Ἡ κυρία, εἶπε, μήπως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῖος διοικεῖ καὶ τὰ δύο τορπιλοβόλα;

— Ἡ ἀγνωστος ἐστράφη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Τὰ διοικεῖ ὁ πλοίαρχος Πλεμόν. Εἶναι ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τοῦ 33.

Καὶ τείνων τὸν βραχίονα ὁ ναύτης ἔδειξε καπνὸν ἀμυδρῶς διαγραφόμενον εἰς τὴν ἀμφίβολον γραμμὴν τοῦ δρίζοντος.

— Εὔχαριστῷ, φίλε μου, εἶπεν ἡρέμας ἡ νεαρὰ γυνὴ.

Εἶχε γείνει λευκὴ ώς σουδάριον. Ὁ Ζιλδά τὴν εἶδε φρικιώσαν. Εἶδε τὸν τρόμον τῶν χειλέων της καὶ τὸ θάμβος τῶν ὄφθαλμῶν της, ἐψιθύρισε δὲ κατὰ μόνας:

— Αἴ! αὐτὰ παθαίνει κανεὶς διὰ τὸν νυμφεύεται ἐκεῖνον ὅπου ἔκλεγει. Καλὰ τὴν ἀνεγνώρισα ἐγὼ πᾶς εἶναι ἡ ἀρραβνιστικὴ τοῦ πλοίαρχου μας... Τώρα θὰ κάμω ἔνα γῦρο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δι' αὐτὸν ἴσως ὁ κ. Πλεμόν εἶναι τόσον λυπημένος... Διάβολε! Ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια!... Νόστιμον θὰ ἔτο!... Πρέπει νὰ ἴδούμε.

Τὸ σχέδιον τοῦ ναύτου ἐτέθη τάχιστα εἰς ἐνέργειαν. Τὸ 29 ἔμελλε νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐπὶ μίαν ὥραν περίπου ἀκόμη. Ὁ Ζιλδά ἐπωφελήθη τῆς εὔκρισίας, καθ' ἥν ἡ λέμβος μετέβη εἰς τὴν ἔηραν διά τινα παραγγελίαν καὶ περιῆλθε τὰ πέριξ τῆς ἐπαύλεως.

— Ακριβῶς ὁ γηραιός αὐτῆς φύλαξ εὑρίσκετο παρὰ τὴν εἰσοδον.

— Αντηλλαξαν ζωηρὰν χειραψίαν, μεθ' ἥν κατέστησαν διμιλητικῶτεροι.

— Λοιπόν, γέροντα, ἥρχισε λέγων ὁ Ζιλδά, εἰσαι σὰν νὰ εἰποῦμεν εἰς τὴν ἐφεδρείαν, αἴ;

— Αἴ, βέβαια· ἀλλὰ, ως βλέπεις, δὲν ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὸ ἀλμυρὸν νερόν.

— Ακοῦς ἐκεῖ! ἥθελα κ' ἐγὼ νὰ εἰμαι εἰς τὴν θέσιν σου, ἡ νὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ ἀλλάξω καθε τόσον ἀπὸ σκοπόν. Διάβολε! Κ' εἶναι δικό σου αὐτὸ τὸ παλατάκι;

— Ο γέρων ναύτης ἥρχισε νὰ γελᾷ.

— Αἴ! δὲν ἥσουν παιδί ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, καθώς φαίνεσαι, εἶπεν ἐξακολουθῶν νὰ διληγῇ σίκειότατα πρὸς τὸν ναύτην, ως νὰ ἥσαν παλαιοὶ γνώριμοι, θὰ ἔλεγα πῶς εἰσαι Μακσταλιώτης. Καὶ νομίζεις διὰ διτῶν κανεὶς ὑπηρετῇ ἐπάνω εἰς τὰ πολεμικὰ τοῦ Κράτους ἡμπορεῖ νὰ γείνῃ τόσον πλούσιος, ὃστε νὰ κτίζῃ καὶ παλατία;

— Τότε λοιπὸν θὰ ὑπηρετῇς κανένα ναύαρχον, τούλαχιστον.

— "Οχι· εἰμαι σιμᾶς εἰς μίαν νέαν χήραν, τὴν ὄποιαν ὁ θεός της ἐσύστησεν εἰς τὴν γυναῖκα μου καὶ εἰς ἐμέ. Εἶναι πολὺ καλὴ κυρία, παλληκάρι μου, καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ δυστυχής, διότι κλαίει πάντοτε καὶ δὲν γελᾷ ποτέ.

— Ακοῦς, ἀκοῦς!... σὰν τὸν πλοίαρχόν μας.

— Ο πλοίαρχος σας; Κλαίει καὶ ὁ πλοίαρχος σας; Ἐγὼ δὲν ἥκουσα ἀκόμη πλοιάρχους νὰ κλαίουν.

— Εἶσθε κομματάκι ἀστεῖος, μπάρμπα, ώς ἔλεγε καὶ ὁ καῦμένος ὁ Κλέτος, ἔνας σύντροφός μου ὃποιοῦ ἔκαμε καλὰ τὸ χρέος του ἐκεῖ κατώ "μὲ τοὺς Κινέζους. Πρέπει νὰ ἔξυργης ὅτι ἂν ὁ πλοιάρχος μας κλαίει κἀποτελεῖ λιγάκι, εἶναι καὶ ἀπὸ ἐκείνους διποῦ δὲν γελοῦν.

— Εἶναι λοιπὸν καλὸς ὁ πλοιάρχος σας;

— Μπᾶ! δὲν διαβάζεις λοιπόν, ώς φαίνεται, τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ ἴδῃς τι πράγμα εἶναι ὁ πλοιάρχος Πλεμόν.

Αἴφνης ὁ γηραιός ναύτης ἀπέσυρε ἀπὸ τοῦ στόματος τὴν καπνοσύριγγα καὶ ἀπεκάλυψε τὴν λευκὴν τού κόμην.

— Πλεμόν! ... Αλλὰ ἐγὼ ὑπηρέτησα ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Τι καθέσαι καὶ μοῦ ψάλλεις, παλληκάρι μου; Αὐτὸς ἀπέθανε καὶ ἐνταφιάσθη μάλιστα ἐδῶ σιμά, εἰς Ρογκένδας.

— Ο Ζιλδά ὑψώσε τοὺς ὄμους.

— Εἶναι διάστις του, σοῦ λέγω. Μὰ τι διάβολο! Πόσα χρόνια εἶναι ὃποιοῦ ὑπηρετοῦσες, ἀφοῦ μοῦ διμιλεῖς δι' ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔζουσαν ἐδῶ καὶ ἔζηταν χρόνια;

Καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔξηκολούθησε τοιούτοις τρόπων, ὃ δὲ ναύτης μετ' ὄλιγον ἔμαθεν διὰ της ἥθελε νὰ μάθῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκαλεῖτο κυρία Γκιδάλ. Ἡτο χήρα καὶ ἥγε διπλοῦ πένθος, ἀπολέσασα τὴν μητέρα της, ὁλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της. Οὗτος δὲν ὑπῆρξε καθόλου τυχηρός. Ἡ σύζυγός του εἶχε σχεδὸν παραφρονήσει τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῶν γάμων του, ὅμως ως ἔζητεν ἐκ τοῦ ναοῦ αὐτὸς δὲ ἀφηράπαγη ἐκ τῆς χολέρας πρὶν ἡ θεραπευθῆ ἐντελῶς ἡ σύζυγός του.

Καὶ ὁ πρεσβύτης προσέθηκεν ἀποφθεγματικῶς:

— Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, παλληκάρι μου, διὰ νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου, διὰ τὸν θελήσης νὰ νυμφεύθῃς, νὰ μὴ πάρης καρμάιν ποῦ νὰ ἔχῃ ἀλλοῦ δομένη τὴν καρδιά της. Φαίνεται διὰ της ἡ καῦμένη ἡ κυρά μου ἥτον ἀρραβνιασμένη προτήτερα μὲν ἔνα ἀξιωματικὸν δίκον μας. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν δὲν ἐσυμφώνησαν, καὶ διά νέος ἔφυγεν. Τότε τὸ κορίτσι ἀλλάξει καὶ αὐτὸν γνώμην καὶ ἔκαμε τοῦ κεφαλιού του· ἐνυμφεύθη ἔναν δίλλον, τὸν ὄποιον δὲν ἀγαποῦσε καθόλου. Ἐδάσταξε ἔτσι κ' ἔτσι ἔως μὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου· ἀλλὰ δύο σον καὶ ἀν τὰ ἐκατάφερε, δὲν ἡμπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἔως εἰς τὸ τέλος, καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἔχασε τὰ λογικά της.

— Ο Ζιλδά εἶχεν ἀποφασίσει ἥδη περὶ τοῦ πρακτέου.

— Εθίξε τὸν πρεσβύτην διὰ τοῦ ἀγκωνοῦ καὶ μὲ μειδίαμα ἐμφαντικὸν εἶπε:

— "Ακούσε, μπάρμπα... "Α, ἀλήθεια, πῶς σὲ λένε;

— Λεονέκ, παιδί μου.

— Λοιπόν, μπάρμπα Λεονέκ, ἀν θέλης αὐτὴν ἥ θιλιερὰ ιστορία νὰ τελειώσῃ χαρούμενα, ἡμπορεῖ νὰ σοῦ διδάξω ἐγὼ τὸν τρόπον.

— Τι καθέσαι καὶ λέγεις; Μὴν ἐπαλαβώσεις καὶ σύ;

— Σοῦ λέγω διὰ της ἡμπορεῖς νὰ κάμης